

## **Pohod po Vorančevi poti (drugi del) od Slančjega vrha do Pijane gore**

Prvi del pohoda po Vorančevi poti smo prehodili 9. januarja 2019, ostal nam je še drugi del, ki smo ga prehodili v sredo 8. januarja letos. Že zgodaj zjutraj sem bil izven doma, na krajšem sprehodu v okolici. Takoj sem opazil, da se nam obeta lepo vreme, bilo je brez oblčka, na vzhodu se je že kazala rdeča zarja, sonce je nakazovalo, kje bo vzšlo. Bilo je sicer mrzlo, strehe in avtomobili so bili pobeljeni. Lahko sem testiral svojo popotniško opremo, malo sem jo še dopolnil.

Avtobus, ki je odpeljal izpred CIK-a, proti Mirni in Mokronogu, se je hitro polnil. Med vožnjo smo poslušali opis drugega dela poti, ki ga je pripravila Ivica. Končna postaja je bil, skozi Tržišče, Malkovec, kjer smo izstopili. Po pripravi opreme smo se podali na pot. Kjer smo se lahko nastavljali sončnim žarkom je bilo prijetno, v senčnih krajih pa so bile še zimske razmere, če lahko za letošnjo zimo sploh lahko to rečemo. Letošnja zima je res zelo čudna, spremljajo jo visoke temperature, nenormalne za ta čas. Človek ima občutek, kot da je v pozni jeseni, ko hodi v gozdu po suhem listju. Samo bele zaplate ivja, v od sonca skritih predelih, te spominjajo na sneg, ki bi ga v tem času moralo biti do kolena.

Slančji vrh leži na nadmorski višini 380 m, njegov simbol je cerkvica sv. Urha, katere prvotna lesena zgradba je bila zgrajena v 13. stoletju. Seveda je danes predelana, zidana, kakor mnoge izmed približno 2800 cerkva v naši domovini. Tudi celotno naselje je precej drugačno kot pred 2. svetovno vojno.

Smer pohoda je bila Slančji vrh, Telče, Telška gora, Pijana gora, Gorenje Dole, zaključek pa naj bi bil v Dolenjih Dolah. Pot nas je vodila po dokaj lepi poti, po grebenu, od koder so se naši pogledi pasli po dolinah in bregovih, gorah v bližini ali daljavah. Meglice so malo zakrile pogled na najbolj oddaljeno hribovje, predvsem na naše Alpe. Imena naselij so zanimiva, saj večkrat odražajo način življenja in delovanja prebivalstva. Recimo Pijana gora, katera pa danes ne bi več zaslužila svojega imena.

Zanimiva je bila tudi naša pot, ki je vodila kar skoz tri občine: Mokronog-Trebelno, Škocjan in Sevnica, predvsem prvi dve sta bili prej del večjih občin in sta se šele potem osamosvojili.

S poti po vrhu grebena smo opazovali Posavsko in Zasavsko hribovje, Gorjance, Kamniške Alpe,



Slančji vrh s cerkvico sv. Urha je že pred nami. Foto arhiv pohodništva.

Sljeme se je skrivalo v soju meglic. Vseskozi smo občudovali lepo oskrbovane vinograde v bregovih.

Prišli smo v Telče, kjer smo si vzeli odmor in si malo opomogli z malico. Ivica nam je istočasno pripovedovala o zgodovini Telč. Bili smo poleg cerkve sv. Jakoba iz 17. stoletja, zavetnika revežev in romarjev, ki je bila večkrat prenovljena. Med 2. svetovno vojno je tu potekala meja med Italijo in Nemčijo. Vzhodna Štajerska je bila nemška. Do reke Save so mobilizirali mlade fante v nemško vojsko. Kakor danes, je tudi takrat žica delila nemško in italijansko pokrajino. Mejo so opazovali na razglednih stolpih, ki so stali na betonskih temeljih, lesena konstrukcija pa je segala tudi do 36 m visoko. Italijani niso imeli vpoklica, zato so fantje bežali iz nemške na italijansko stran. Telče so bile na italijanski strani, zato je bilo tu polno beguncev. Nemci so v pasu do Save izgnali in preselili domačine v Srbijo in tu naselili Nemce-Kočevarje. S tem so jim naredili medvedjo uslugo. Po vojni so se morali izseliti, razkropili so se po celem svetu. Domačini so se vrnil na oropane in porušene domačije, ki so jih počasi obnovili. Kot pomnik tistim časom so postavili

spomenik izgnancem, spominjajo pa se jih tudi s pohodom po tej bivši italijansko-nemški meji od Murnic do Telč.

Z grebena smo se spuščali navzdol, proti Gorenjim Dolam kjer nas je čakal avtobus.

Vso pot od Pijane gore do avtobusa nas je spremljal mali štirinožni prijatelj, upam da je našel svojo pot nazaj. Naredili smo še „gasilsko“ fotografijo, kot se spodobi, nato pa prijetno utrujeni posedli v naš avtobus, ki nas je odpeljal skozi Škocjan, Spodnje, Srednje in Gornje Laknice v Mokronog.



Pijana gora je že ostala za nami. Naš osnovni cilj – prehoditi celotno » Vorančevo pot« v dveh etapah je bil s tem dosežen. Podaljšanje poti je nadgradnja in možnost za spoznavanje še novih krajev. Foto arhiv pohodništva.

Prijazno smo bili sprejeti v gostišču Deu. Čakal nas je dober obed, dušo smo si privezali vsak po svoje in vrnili na končno postajo v Trebnje do naslednjega pohoda, ko se bomo zopet zbrali.

Še nekaj podatkov: prehodili smo približno 10,5 km, hodili smo 3,5 ure. Najvišja višina pohoda je bila 557 m, najnižja 284 m. V prvem delu smo se več ali manj samo vzpenjali, v drugem delu smo se spuščali.



Prijetno utrujeni smo z nasmehom veselo pričakovali zasluženo hrano, da nadoknadimo kalorije, ki smo jih med pohodom »pokurili«. Foto arhiv pohodništva.

Za zaključek: moje mnenje je, da žal ne poznamo dobro že svoje bližnje okolice, ki nam nudi lepa doživetja, da nam ni potrebno da te iščemo daleč od nas. Slovenija ima neskončno veliko lepih krajev, ki jih za našega življenja ne bomo obiskali, vsaj nekateri pa nam bodo polepšali dneve, ko jih bomo obiskali na naših pohodih.

Andrej Jurca